

Θολό ηθικό και πολιτικό τοπίο

► Του **ΓΙΩΡΓΟΥ Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ**, διδάκτορος Φιλοσοφίας

Η ΟΛΙΓΑΡΧΙΚΗ ΦΥΣΗ του αντιπροσωπευτικού πολιτεύματος επιβεβαιώθηκε με τις τελευταίες εκλογές. Πράγματι, εκτός του μεγάλου ποσοστού της αποχής 36,13% (έστω μικρότερο αν γίνουν διάφορες αναγωγές και αφαιρέσεις), ποσοστό 8,62% που έμεινε εκτός Βουλής συν το 2,36% των άκυρων-λευκών δεν θα αντιπροσωπευθούν. Δηλαδή ένα μεγάλο μέρος του κοινωνικού σώματος δεν αντιπροσωπεύεται. Αυτό σημαίνει πως μια βασική αρχή του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος, η αντιπροσώπευση όλων, δεν εξασφαλίζεται εδώ και αρκετές δεκαετίες.

Επίσης, η νέα κυβέρνηση συνεργασίας συγκέντρωσε ποσοστό 41% (36,3+4,7), δηλαδή είναι ουσιαστικά μια μειοψηφική κυβέρνηση, όπως και όλες οι προηγούμενες, των Σαμαρά-Βενιζέλου, του Γ. Α. Παπανδρέου κ.ο.κ. Δηλαδή, μια άλλη βασική αρχή του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος, η αρχή της πλειοψηφίας, καταστρατηγείται «νομίμως», εξαιτίας του εκλογικού συστήματος που εξασφαλίζει την εικονική πλειοψηφία εδρών. Οπότε είναι λανθασμένη η θέση της νέας κυβέρνησης πως υπάρχει «λαϊκή κυριαρχία». Η αλήθεια είναι πως η κομματική ολιγαρχική κυριαρχία επισφραγίζεται και με την Αριστερά.

ΑΥΤΟ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ

τόσο από τον πολιτικό ενουχισμό των ανθρώπων, αφού, καθ' όλη τη διάρκεια της διακυβέρνησης, δεν συμμετέχουν στη λήψη των αποφάσεων, στη θέσπιση των νόμων και στον έλεγχο της εξουσίας, όσο και από την προεκλογική εκστρατεία, κατά την οποία οι συγκεντρώσεις διενεργούνται με βάση την πολιτική αλλοτρίωση: οι κομματικοί αρχηγοί εκφωνούν λόγο και από κάτω χιλιάδες ατόμων ακούν παθητικά, χειροκροτούν, φωνάζοντας προκατασκευασμένα από την κομματική γραφειοκρατία συνθήματα.

Στο πλαίσιο αυτό η ολιγαρχική λογική επιτρέπει διάφορες εξουσιαστικές αλχημείες, όπως η συνεργασία της Αριστεράς με το ακροδεξιό κόμμα των ΑΝ.ΕΛΛ., στο οποίο καλλιεργούνται ο λαϊκισμός, ο εθνικισμός, η θρησκευιοκαπηλία, ο αντισημιτισμός, ο αντιδυτικισμός, ο ανορθολογισμός, η συνωμοσιολογία, οι «ψεκασμοί». Αυτό σημαίνει πως η Ακροδεξιά νομιμοποιείται πια και με αριστερή κάλυψη, αφού ήδη είχε αρχίσει η νομιμοποίησή της με την κυβέρνηση Παπαδήμου (ΠΑΣΟΚ-Ν.Δ.-ΛΑΟΣ) και συνεχίστηκε με την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, όπου για πρώτη φορά συμμετείχαν επιφανή στελέχη της Ακροδεξιάς.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ εκκινεί με την ισουίτικη αρχή «ο σκοπός δικαιώνει τα μέσα», θολώνοντας έτσι το πολιτικό και ηθικό τοπίο. Δεν είναι επιτρεπτό ο σκοπός, δηλαδή η άσκηση της εξουσίας, να υποτάσσει την πολιτική σε αξιακές και ηθικές ουδετερότητες, οι οποίες οδηγούν στον ηθικό και πολιτικό μηδενισμό, που με την άλλη μορφή του -της διαπλοκής, της διαφθοράς και του πελατειακού κράτους- έχει διαποτίσει το πολιτικό σύστημα

και το νεοελληνικό φαντασιακό. Το ηθικό και πολιτικό πρόσωπο της Αριστεράς έχει έτσι υπογομωθεί αμετακλήτως, διότι ασκείται με δύο μέτρα και δύο σταθμά. Επιπλέον, υπονομεύονται οι πολιτικές πρωτοβουλίες, αφού εξαρτώνται πια από τις ακροδεξιές εθνικολαϊκιστικές θέσεις των ΑΝ.ΕΛΛ. Εκτός και αν η συνεργασία αυτή αποτελεί το άλλοθι της νέας κυβέρνησης για να μην προβεί σε ουσιαστικές θεσμικές αλλαγές.

ΕΝΩ ΟΜΩΣ στην περίπτωση αυτή η Αριστερά επικαλείται ως επιχείρημα την κυβερνησιμότητα, στην περίπτωση του υπουργού Εξωτερικών τι επικαλείται: Την υποστήριξη του, όταν ήταν στο ΚΚΕ, σε δικτατορικά καθεστώτα όπως του Γιανουζέλσκι; Τι στενή συνεργασία του με την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και με τον Γ.Α. Παπανδρέου; Τον εθνικισμό του; Την προσέγγισή του με τον ακροδεξιό Φαήλο Κρανιδιώτη; Τι συνεργασία του με τον Ρώσο Ντούγκιν, στενό συνεργάτη του Πούτιν, εισηγητή μιας μεταφασιστικής θεωρίας και υποστηρικτή της Χρυσής Αυγής; (Βλ. Δ. Ψαρράς, «Εφ.Συν.»). Η νέα κυβέρνηση, με τις επιλογές της, και σε αυτό το ζήτημα θολώνει πιο πολύ το τοπίο.

Επιπλέον, ο πρόεδρος των ΑΝ.ΕΛΛ. μέχρι το 2012 συμμετείχε στο κόμμα της Ν.Δ., άρα είναι συνυπεύθυνος για τις πολιτικές που οδήγησαν στη χρεοκοπία. Με την ένταξή του στη νέα κυβέρνηση προτείνεται η απαλλαγή του από τις ευθύνες του, άρα η συγχώρηση. Το ίδιο ισχύει για Καραμανλή και Αβραμόπουλο, για τους οποίους υπήρξε πρόθεση να προταθούν για την Προεδρία της χώρας, και για τον Παυλόπουλο, που τελικώς προτάθηκε. Αυτή όμως είναι η λογική του κομματικού, εκλογικού και εξουσιαστικού δικαίου, ενώ το δημοκρατικό δίκαιο ή απλώς το πολιτικό δίκαιο δεν επιτρέπει τη συγχώρηση χωρίς δίκη, χωρίς δικαιοσύνη. Συγχώρηση μπορεί να υπάρξει μόνο αν υπάρξει απονομή δικαιοσύνης. Αυτή είναι και η απαραίτητη προϋπόθεση για κάποια διαφορετική νέα πορεία της χώρας: απόδοση ευθυνών στους πολιτικούς των δύο κομμάτων που συνευθύνονται για την εξαχρέωση του πολιτικού συστήματος και τη χρεοκοπία.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Χάνα Αρεντ γράφει πως «είναι άκρως ενδεικτικό, και αποτελεί δομικό στοιχείο του χώρου των ανθρωπίνων υποθέσεων, το ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να συγχωρήσουν ό,τι δεν μπορούν να τιμωρήσουν». Ομως κάποιοι αριστεροί συγχωρούν χωρίς να αποδώσουν δικαιοσύνη. Φαίνεται ότι στην Ελλάδα και στην Αριστερά υπάρχει μετάβαση από τον χώρο των ανθρωπίνων υποθέσεων και του αισθήματος δικαίου προς έναν χώρο αθεράπευτης αδικίας, εθνικολαϊκισμού και θυματοποίησης, όπως φάνηκε και από τις προγραμματικές δηλώσεις. Δεν είναι λοιπόν τυχαία η υποστήριξη της νέας κυβέρνησης από τη Γιάννα Αγγελοπούλου και τον τέως, τη Μαρίν Λεπέν και τον Γιανναρά, από τους ακροδεξιούς Μπαλτάκο και τον επίσκοπο Καλαβρύτων Αμβρόσιο! Το ηθικό και πολιτικό τοπίο παραμένει θολό, το νεοελληνικό φαντασιακό σε σύγχυση, η κοινωνία θεατής των αδιεξόδων.